

Ooit was ik verpleegkundige met 2 jonge kinderen.

Zowel op het werk als thuis was ik aan "het zorgen voor".

Vóór mijn studies verpleegkunde studeerde ik aan de kunsthumaniora.

Toch ben ik heel mijn leven blijven schilderen. Dit dankzij mijn man, Philippe, en bepaalde vrouwen die mijn weg kruisten. Ik denk hier vooral aan Leni Creuvels, An Lanckman en Jeannine De Raeymaecker. Het zijn zij die mij inspireerden om met kleuren te spelen en bepaalde materialen te hergebruiken. Die materialen waren ooit belangrijk in iemands leven. Ik vind het een fijne gedachte dat die materialen onderdeel worden van een nieuw geheel. Op die manier krijgen mijn werken een nieuwe verbinding met anderen. Het gebeurt regelmatig dat ik op straat loop en denk : hé, hier kan ik iets mee.

Ik vind het belangrijk dat mijn werk kan ontroeren. Het beeld hoeft niet precies te kloppen, de verhoudingen mogen wringen, de lijnen hoeven niet te sluiten. Er moet beweging in zitten.

De schoonheid van het niet perfect zijn, dat is waar ik naar zoek.

Ik word zelf dikwijls ontroerd door wat er gebeurt wanneer ik een werk maak. Het verwondert mij telkens weer dat een kleine aanpassing zoveel kan veranderen.

Ik vind mijn inspiratie door alledaagse dingen op een andere manier te bekijken. Ik probeer om niet alleen naar iets te kijken maar het ook echt te zien. Dan liggen de schatten voor het rapen.

Ik geniet van het proces en ben niet alleen gefocust op het resultaat. Als ik aan de slag ga, gaat de creativiteit vanzelf stromen en komt ook de inspiratie.

Ik heb een prachtige manier ontdekt om mijzelf uit te drukken.

Dank aan alle mensen die mij gemaakt hebben tot de persoon die ik nu ben.

Karine